

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS**

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ЦАНГА ПРОТИ УКРАЇНИ”

ЗАЯВА № 14612/03

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 ЛИСТОПАДА 2005

Рішення у справі набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Воно може бути піддане редакційним правкам.

У справі “Цанга проти України”,

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

П. Ж.-П. Коста, *Голова*,
П. І. Кабрал Баррето,
П. В. Буткевич,
Пані А. Мулароні,
Пані Е. Фура-Сандстрьом,
Пані Д. Йочієнс,
П. Д. Поповіч, *судді*
та пані Долле, *Секретар секції*,

Після обговорення у нарадчій кімнаті 3 листопада 2005 року виносить рішення, яке було прийнято того ж дня.

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено проти України за заявою (№ 14612/03), поданою проти України до Суду 2 квітня 2003 року громадянином України Цанга Василем Терентійовичем (далі – заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція).
2. Уряд України (далі – Уряд) було представлено його Уповноваженим: пані В. Лутковською, Міністерство юстиції.
3. 5 грудня 2003 року Суд вирішив направити скаргу заявника на комунікацію Уряду. Керуючись положеннями пункту 3 статті 29 Конвенції, він вирішив, що питання щодо прийнятності та суті справи мають розглядатися одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився 1937 року та проживає в м. Донецьк, Україна.
5. Рішенням від 10 березня 2000 року Куйбишевський районний суд м. Донецька задовольнив позов заявника, поданий проти його колишнього наймача – державного акціонерного товариства „Донецьквуглебуд”, стосовно отримання заборгованості з заробітної плати. Він зобов’язав останнє виплатити йому суму у розмірі 6 696,77 грн.
6. Оскільки рішення суду залишалося невиконаним, заявник звернувся зі скаргою до Державної виконавчої служби, яка листом від 28 лютого 2003 року повідомила, що банківські рахунки товариства-боржника були арештовані, що вимоги кредиторів задовольняються в порядку черговості в міру надходження коштів на рахунок товариства-боржника та, що на теперішній час ДВС займається виконанням виконавчих листів, виданих у 1999 році. Зокрема, цей лист містив посилання на закон України № 2864-III „Про введення мораторію на примусову реалізацію майна” (вступив в силу з 26 грудня 2001 року), який забороняє реалізацію майна

підприємств, 25% або більше акцій яких належать державі, з метою погашення боргів.

7. 21 січня 2004 року заявник отримав всю суму, присуджену йому рішенням суду, яке було винесене на його користь.

II. ВІДПОВІДНЕ ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО

8. Відповідне внутрішнє законодавство зазначено у рішенні по справі „Ромашов проти України” (*Romachov c. Ukraine*) (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОГО ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 1 ПРОТОКОЛУ 1

9. Заявник скаржиться, що невиконання рішення, винесеного на його користь, протягом тривалого часу порушує його право на мирне володіння майном, яке передбачене статтею 1 Протоколу № 1:

Стаття 1 Протоколу № 1

“Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.”

A. Щодо прийнятності

10. Уряд докоряє заявнику за невичерпання внутрішнього засобу захисту, а саме процедури оскарження дій та бездіяльності Державної Виконавчої Служби, яка займалася виконанням рішення, винесеного на його користь. Уряд оспорує також статус жертви заявника відповідно до статті 34 Конвенції, оскільки рішення, винесене на користь заявника, було повністю виконане.
11. Заявник не погоджується з цими твердженнями Уряду.
12. Суд констатує, що аргументи схожі до тих, які подав Уряд, були відхилені у багатьох рішеннях Суду (див., наприклад, рішення у справі „Войтенко проти України” (*Voïtenko c. Ukraine*), № 18966/02, пп. 31 та 35, від 29 червня 2004 року; рішення у справі „Ромашов проти України” (*Romachov c. Ukraine*), № 67534/01, від 27 липня 2004 року, п. 27). Він не бачить жодної причини для того, щоб дійти іншого висновку у цій справі. Таким чином, Суд відхиляє попередні заперечення Уряду.

13. Суд констатує, що заява не є явно необґрунтованою у сенсі п. 3 статті 35 Конвенції. Суд зазначає, крім того, що це не має жодного іншого мотиву неприйнятності.

В. Щодо суті

14. У своїх зауваженнях Уряд подав аргументи, схожі на ті, які наводилися у справах „*Войтенко проти України*” та „*Кацюк проти України*”, з метою довести відсутність порушення статті 1 Протоколу № 1 (див. рішення у вищезазначеній справі „*Войтенко проти України*” (*Voïtenko c. Ukraine*), п. 55; у справі „*Кацюк проти України*” (*Katsyuk c. Ukraine*), № 58928/00, п. 61, від 5 квітня 2005 року.).
15. Заявник не погоджується.
16. Суд нагадує, передусім, що у жодному випадку державний орган не може посилається на відсутність ресурсів для оплати заборгованості, присудженої рішенням суду та, що тривалі затримки стосовно виконання рішення є порушенням права, гарантованого статтею 1 Протоколу 1 (див. справу „*Бурдов проти Росії*” (*Bourdov c. Russie*), № 59498/00, пп. 35 та 40, CEDH 2002-III). Отже, утримуючись майже три роки і десять місяців від застосування заходів, необхідних для виконання остаточного судового рішення, винесеного у справі, українські державні органи позбавили статтю 1 Протоколу 1 її корисного ефекту.
17. Відповідно, мало місце порушення статті 1 Протоколу № 1.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

18. Відповідно до статті 41 Конвенції:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї, і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову компенсацію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію”.

А. Шкода

19. У своєму формулярі заяви заявник вимагає 10 000 ЄВРО у якості відшкодування матеріальної та моральної шкоди, якої він зазнав.
20. Уряд вважає, що заявник не обґрунтував свої вимоги та, що можлива констатація порушення статті 1 Протоколу № 1 сама по собі буде достатньою справедливою сатисфакцією.
21. Суд вважає, що сума, яку вимагає заявник у якості відшкодування моральної шкоди є надмірною. Ухвалюючи рішення на засадах справедливості, як вимагає стаття 41 конвенції, Суд присуджує заявнику 1 840 ЄВРО у якості відшкодування усієї завданої йому шкоди.

Витрати та видатки

22. Заявник не подав жодних вимог з цього приводу.

С. Пеня

23. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки (*le taux d'intérêt de la facilité de prêt marginal*) Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

З ЦИХ МОТИВІВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* прийнятною заяву заявника;
2. *Вирішує*, що мало місце порушення статті 1 Протоколу 1;
3. *Вирішує*, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним, відповідно до положень пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 1 840 ЄВРО (тисячу вісімсот сорок ЄВРО) для відшкодування усієї завданої шкоди, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;
 - б) на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці (*le taux égal à celui de la facilité de prêt marginal*) Європейського Центрального Банку плюс три відсотки з часу, коли закінчиться вищезгадані три місяці, і до моменту повного розрахунку.
5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою, повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до положень пунктів 2 та 3 статті 77 Регламенту.

С. Доллє
Секретар секції

Ж.-П. Коста
Голова секції